

Manifest pentru Ginecen – schiță a unei noi ere geologice

Credem că în acest moment este necesară o schimbare radicală în politică și în sistemul socio-economic pentru a atinge o nouă ecologie echilibrată, iar această schimbare radicală ar trebui să înceapă cu o schimbare de autoritate: revendicăm transferarea autorității principale în societate principiului feminin – pe care nu îl înțelegem ca excluzând masculinitatea ci ca referindu-se la o istorie care îl încorporează și mobilizează în alte moduri decât mobilizarea tradițională patriarhală pentru violență. Accentul va cădea pe complementaritate mai degrabă decât pe antagonism, pe rezoluții de pace și nu pe militarism, pe eforturi canalizate către construcție, grijă și explorare emancipatoare în loc de distrugere.

Declarăm necesitatea imperativă ca o nouă eră geologică să înceapă înainte chiar ca era Antropocenului să fie oficial admisă pe această scară științifică (s-ar putea ca până când aceasta din urmă este pe deplin acceptată să fie prea târziu). Ar trebui să încercăm cel puțin o abordare diferită în loc de a continua să ne contemplăm anihilarea, contribuind la aceasta sau declarându-ne lipsa de putință în fața ei – și această abordare trebuie să excludă patriarhatul în toate expresiile sale și formele sale instituționalizate de violență: dominare, exploatare, sclavie, colonialism, profit, excluziune, monarhie, oligarhie, mafie, războaie religioase.

Această nouă eră geologică poate fi imaginată sub termenul de *ginecen*. Fără ca prin acest termen să ne referim la o „lume a femeilor” care exclude virilitatea, ci la o lume care o mobilizează către scopuri umaniste și animiste și nu către întreprinderi opresive, violente și coloniale. Vedem femininul ca echivalent nu al unui gen ci al unei condiții, una culturală și nu naturală. Femininul este prima treaptă către un umanism transgresiv și ginecenul este primul transfer global și simultan al amprentei feminine asupra straturilor fizice și politice (în sensul deplin conectat în care se află acestea astăzi) ale Pământului.

Mai mult, încercând să imaginăm o ecologie viitoare pentru întreg asamblajul planetar, nu doar un viitor pentru rasa umană, sprijinim ideea conform căreia orice mod de existență dezirabil conectat/ integrat la/ în natură-cultură sau constituit din forme de viață organice și inorganice (incluzând astfel și o perspectivă animistă) nu poate fi separat de lupta subiectului uman de a depăși opresiunea bazată pe gen, rasă și clasă în interiorul speciilor. În măsura în care nu putem vorbi de „om” – specia umană – ca de o unitate, trebuie să sprijinim aceste lupte ca fiind interconectate și să le purtăm simultan, trebuie să ne imaginăm și să rediscutăm permanent conexiunile și similaritățile precum și contradicțiile ce apar.

1. Corpul femeii trebuie să înceteze să funcționeze ca un câmp de luptă. Realitatea brutală a condiției femeii în general este vulnerabilitatea sa fizică intrinsecă. Orice putere *soft* nu poate continua să fie sprijinită de o putere *hard*. Susținem împuternicirea femeilor care se bazează pe o schimbare dorită de paradigmă, în care slăbiciunea este înțeleasă și respectată ca o condiție valoroasă în sine și în același timp pe posibilitatea, acceptată și de-tabuizată, a transformărilor tehnologice ale corpului uman către forme hibride precum cyborgul. Luptăm împotriva corpului

normativizat și a ideologiilor care marginalizează „imperfecțiunile” sau „devierile” de la această normă. Susținem păstrarea diferenței ca o alegere dar fără obligația diferenței, feminismul înțeles ca lupta pentru o adevărată libertate de alegere. Credem în posibilitatea expansiunii și schimbărilor infinite ale configurațiilor corpului și conștiinței corporale. Întrucât limitele noastre fizice și chimice limitează de asemenea și percepțiile noastre asupra lumii, precum și experiența acesteia, îmbrățișăm trans-umanismul sau umanismul extins ca o posibilă soluție la provocarea de a aparține rasei umane.

2. Doar o stângă radicală se poate opune unei drepte radicale în creștere și poate recupera teritoriul abandonat forțelor reacționare. Doar o încredere puternică – cu ambiții universale – în egalitatea raselor și a genurilor, în drepturile egale pentru femei, queer, săraci și cei lipsiți de drepturi, prin negocieri cu drepturile animalelor și ale entităților anorganice – toate legate împreună – se poate opune unor politici expansive și interconectate ale excluziunii, exploatării capitaliste, fundamentalismului religios, rasismului, sexismului și antropocentrismului brutal.
3. O stângă radicală trebuie să se împotrivescă violenței fizice în conjuncție cu opoziția față de violența economică sau simbolică. Locurile de muncă din industria sau comerțul cu arme hrănesc câteva familii în timp ce distrug altele cu miile. Violența domestică nu depinde de gradul de bunăstare sau educație. Vânătoria de plăcere sau distrugerea monumentelor naturale și culturale care fac parte din patrimoniul umanității nu sînt legate de clasă. Prin urmare, noua stângă, cu adevărat radicală trebuie să se reconstruiască pe un alt tip de revoluție, care să ne ducă dincolo de antagonismele de clasă tradiționale și să poată înfrunta realitatea neo-tribală de astăzi, în care violența dă naștere violenței, justiția este folosită ca un instrument de răzbunare și critica puterii este din ce în ce mai inofensivă. În timp ce pacea mondială a fost scopul multor state, ratificată prin diferite tratate internaționale, aceasta a eșuat întotdeauna în mai multă înarmare, degenerând complet în ultima vreme în obsesia securității, aplicată prin militarizarea poliției și crescîndă supraveghere a fiecărui aspect al existenței noastre. Orice formă de justiție într-o societate sustenabilă viitoare trebuie să fie imaginată și exercitată într-un alt domeniu decât cel al retalierei, deprivării de drepturile umane fundamentale și al brutalității.
4. Considerăm analiza capitalismului și a consecințelor catastrofice ale acestuia ca fiind completă, acum fiind momentul de a merge mai departe. Orice timp petrecut pentru a „revela” inconsistențele mai subtile sau mai flagrante ale adepților acestui sistem este un timp pierdut de la înfăptuirea unui prezent și viitor mai bune. Trebuie să ne conservăm energia și să ne unim forțele pentru a începe acest viitor mai bun de acum. „Avem lucruri mai importante de făcut decât să încercăm să vă convingem să vă alăturați nouă. O să vă alăturați când va trebui să o faceți, pentru că aveți nevoie de noi mai mult decât avem noi de voi...” (Shulamith Firestone). De asemenea, capitalismul în sine nu poate fi sustras și separat de discuțiile din jurul politicilor și viziunilor conservatoare, așa după cum am înțeles că neoliberalismul nu este cu adevărat liberal, ci un amestec mai degrabă paradoxal de pledoarie pentru „libertate” economică și extrapolări rasiste, sexiste și conservatoare ale valorilor familiei nucleare/ clanurilor dinastice. Acesta nu este o entitate externă,

malignă și străină, ci un set de condiții istorice și practici curente, pe care, în loc de a le introiecta, trebuie să învățăm să le refuzăm.

5. Pentru a ajunge la o societate cu adevărat pluralistă, în care posibilitățile pot fi puse în act, susținem universalismul drepturilor fundamentale ale omului ca pe un teren comun pe care să se întâlnească o politică a incluziunii mai largă, inter-specii și inter-obiectivă și un adevărat respect pentru diferență. Pământul nu mai este o planetă mare și de necuprins, ci o sufragerie împărțită în comun (pe deasupra una care se micșorează), în care trebuie să coexistăm negociind și conciliindu-ne vederile și practicile diferite, recunoscând totodată că putem face acest lucru doar printr-un proces reciproc îndreptat spre scopul ne-negociabil al egalității de gen, rasă, clasă și orientare sexuală, fără cetățeni de rangul doi. De asemenea, instrumentalizarea și folosirea cu un dublu standard a conceptului de „libertate” nu este un motiv de a-l abandona cu totul, ci un semnal că trebuie să luptăm neîncetat pentru el.
6. Resursele naturale sunt un bun comun. Oricine ar trebui să aibă acces egal la ele. Egalitatea economică ar trebui să fie baza societății, astfel că susținem venitul universal garantat. Accesul egal și gratuit la servicii medicale, adăpost, educație și cultură ar trebui garantat pentru fiecare, în orice moment al vieții. Comunitățile ar trebui să se auto-guverneze, în interesul comunităților (precum și al indivizilor care fac parte din ele). Oricine ar trebui să aibă dreptul la liberă circulație, în spiritul cetățeniei universale. Susținem de asemenea ambiția de a depăși imperativul de a munci prin avansul tehnologic (vezi punctul 8).
7. Pluralismul este posibil doar pe baza unui cadru universal și secular care permite o anumită relativizare a credinței. Putem respecta și susține doar acea religie care este compatibilă, în practicile și interpretările sale majoritare, cu dreptul la o educație seculară (care să permită cea mai mare libertate de alegere în chestiuni religioase), care îmbrățișează drepturile egale pentru femei, queer și necredincioși și o politică a libertății în locul unei politici a submisiei și interdicției, pe lângă protejarea drepturilor umane fundamentale. Putem respecta și susține religia doar în măsura în care aceasta se bazează pe libertatea de a experimenta și observa, nu pe un set prescriptiv de reguli, interdicții și pedepse proclamate de o autoritate patriarhală, auto-instituită și care imită perfect structura unei monarhii sau a unei dictaturi. Oferirea de răspunsuri ușoare și simpliste pentru complexitatea existenței umane poate părea că dă „sens” vieții unora și îi ajută să supraviețuiască, dar nu ne va ajuta niciodată să evoluăm.
8. Credem de asemenea că folosirea emancipatoare a tehnologiei sustenabile are de jucat un rol important în orice ecologie viitoare, inclusiv în protejarea și păstrarea „naturii”, precum și o schimbare esențială în poziția noastră față de natură și de înțelegerea acesteia ca o resursă pentru consum nesfârșit. Abilitatea noastră de a negocia între cele două va avea o importanță crucială pentru construirea unei ecologii viitoare. Dezvoltarea tehnologiei trebuie să fie urmărită în acord cu respectul pentru natură și limitele ei și nu trebuie supusă intereselor private sau profitului corporatist. Tehnologia este un bun cultural și împreună cu restul culturii ea trebuie făcută publică, deschisă și liberă, pusă în sprijinul emancipării umanității fără a distruge totul în jurul ei.

Concluzie provizorie:

Proclamăm necesitatea ca frumuseții lumii să i se adauge o nouă frumusețe: aceea a bunătății. În loc de a ne retrage în visul unui viitor mașinic încă prea îndepărtat, care ar putea încheia în mod măiestrit perspectiva limitată asupra speciei noastre, sau de a promova escapismul conservator într-un trecut pe care nu putem și nu e de dorit să-l readucem la viață, noi credem că *ginecenul* poate fi o poartă către un umanism cu adevărat pluralistic și extins; un umanism compatibil cu dorințele mașinice și cu formele existente de viață, inuman în ruptura sa cu istoria umanității dar și uman în exercitarea posibilităților noastre actuale. Credem că acea căutare nesfârșită a înțeleșului, care ne caracterizează poate fi momentan satisfăcută prin a ne recunoaște reciproc ca instanțe individuale într-un timp colectiv, fragil și subiectiv, confruntate cu vastitatea împrejurimilor noastre cosmice și legate de imaginarea împreună a viitoarelor noastre prelungiri. Acest a-fi-împreună, în cea mai abstractă formă a sa poate crea un sens de unitate de-a lungul istoriilor noastre aparent incompatibile, dar și o ruptură totală cu Istoria, doar după ce a extras din aceasta momentele sale cele mai emancipatoare și poate să ne propulseze din *Antropocenul* generat de omul-bărbat către existența cu adevărat colectivă a *Ginecenului*.

Alexandra Pirici și Raluca Voinea
Ianuarie 2015, București și Bologna.